

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **MUDr. M. D.**
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Doležalem
sídlem nám. Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: **1) PRONTO autosalón spol. s r.o.**
sídlem Frýdlantská 2150, 738 01 Frýdek-Místek

2) Statutární město Frýdek - Místek
sídlem Radniční 1148, 738 01 Frýdek-Místek

3) Česká telekomunikační infrastruktura
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 07. 2018 č. j. MSK 102502/2018, ve věci
dodatečného povolení stavby

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 07. 2018 č. j. MSK 102502/2018, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a odvolání paní A.K. proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 20. 7. 2012 č. j. MMFM-75392/2012, kterým byla dodatečně povolena stavba „Novostavba autosalónu Pronto Camper“ na pozemcích parc. č. 3341/8, 3341/9, 3341/10, 3341/13, 3341/15 a 5174/3 v k. ú. Místek. V podané žalobě žalobkyně vymezila tyto žalobní body:

1) Žalovaný nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyslovený ve zrušujícím rozsudku NSS ze dne 29. 9. 2017 č. j. 8 As 17/2016-154. Žalobkyně poukázala na bod [33] označeného rozsudku, kde NSS vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že není nutno posuzovat hodnotu koeficientu zastavěnosti pozemku (dále jen „KZP“), neboť se posuzovanou stavbou stávající KZP nemění. NSS naopak vyslovil, že v rámci posuzování souladu s územním plánem (dále jen „ÚP“) je povinností zohlednit KZP pro novostavbu autosalónu. Žalobkyně má za to, že žalovaný se tímto závazným právním názorem neřídil. V dané ploše je podle ÚP maximálně přípustný KZP 0,75. Pokud je hodnota KZP v místě 1,00 (str. 38 napadeného rozhodnutí), pak se nemůže jednat o hodnotu, která je v souladu s ÚP. Dospěl-li žalovaný k názoru, že KZP je v souladu s ÚP města Frýdku-Místku (str. 41 napadeného rozhodnutí), posupoval proti závěrům závazného právního názoru NSS. Nerespektování právního názoru soudu je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2004 č. j. 5 As 110/2002-25, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 442/2005).

2) Žalovaný aplikoval nesprávné znění ÚP města Frýdku-Místku ve znění Změny č. 4. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 20. 7. 2012. Jestliže žalovaný posuzoval, zda prvostupňový správní orgán správně vyhodnotil, že stavba není umístěna v rozporu s ÚP města Frýdku-Místku dle znění Změny č. 4 účinné od 20. 12. 2017, nepostupoval v intencích odvolacího přezkumu stanoveného zákonem č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), neboť prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno před účinností Změny č. 4. Žalobkyně poukázala na judikaturu správních soudů, podle které je pro rozhodnutí o návrhu na umístění stavby rozhodný právní a skutkový stav v době jeho vydání. Pokud došlo po podání návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby ke změně územně plánovací dokumentace, je podkladem již tato změněná územně plánovací dokumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2008 č. j. 6 As 23/2006-98, rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2015 č. j. 7As 261/2014-42, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2006 č. j. 30 Ca 24/2005-36). Z toho podle žalobkyně vyplývá zřejmý časový okamžik, k němuž měl prvostupňový správní orgán i žalovaný posuzovat soulad stavby s územně plánovací dokumentací a tím byl den 20. 7. 2012.

Pozdější změny územně plánovací dokumentace na tom nemohou nic změnit. Žalovaný se dopustil nesprávného právního závěru, pokud v napadeném rozhodnutí odůvodnil soulad prvostupňového rozhodnutí ze dne 20. 7. 2012 s ÚP města Frýdku-Místku ve znění Změny č. 4 účinné od 20. 12. 2017.

3) Žalovaný nesprávně vyložil aplikovaný ÚP. Žalobkyně s odkazem na str. 41 napadeného rozhodnutí namítla, že jakékoliv úvahy žalovaného, zda je vhodné upustit od regulace v území, jsou irelevantními úvahami *de lege ferenda*, neboť z pozice správního orgánu žalovaný nemá v otázce schvalování územně plánovací dokumentace žádné pravomoci. Úkolem žalovaného je toliko rozhodnout, zda konkrétní projednávaná stavba je či není v souladu s platným ÚP, nikoliv normovat, že je od nějaké regulace vhodné upustit. Podle žalobkyně je nutno vyjít při definici pojmu „přestavba“ (str. 41 napadeného rozhodnutí) z odůvodnění změny ÚP, která výslovně uvádí, pro které plochy se stanovený KZP ruší. Žalobkyně s odkazem na citaci ÚP uvedla, že odstavná a parkovací plocha není objektem a ani se nemění na zařízení veřejné infrastruktury, na němž by měl být veřejný zájem, neboť se jedná o provozovnu podnikatelského subjektu. Předmětná stavba je novostavbou, která vznikla na místě původní stavby odstavné a parkovací plochy. Skutečnost, že se jedná o novou stavbu, vyplývá z žádosti žadatele o dodatečné povolení. Rovněž NSS se ve zrušujícím rozsudku (bod [35] rozsudku) vyjádřil, že se jedná o novostavbu. Stavba tudíž nemůže spadat pod pojem „přestavba“. Závěry žalovaného uvedené na str. 41 je proto nutno považovat za nepřezkoumatelné. Žalobkyně zdůraznila, že pro případ novostavby autosalónu platí závazný KZP s hodnotou nejvýše 0,75, kterou novostavba převyšuje, neboť má hodnotu KZP 1,00.

4) Žalovaný nevypořádal vyjádření žalobkyně učiněná v rámci odvolacího řízení. Žalobkyně po vydání zrušujícího rozsudku NSS a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení učinila několik procesních kroků:

- a) vyjádření žalobkyně ze dne 11. 10. 2017 k dalšímu řízení po zrušujícím rozsudku NSS
- b) doplnění odvolání ze dne 12. 10. 2017
- c) další doplnění odvolání ze dne 7. 11. 2017.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 32) uvedl, že k doplnění odvolání žalobkyně ze dne 13. 10. 2017 a ze dne 7. 11. 2017 nepřihlédl, což odůvodnil tak, že v procesních otázkách NSS žádné pochybení neshledal, a proto nelze odvolání dále doplnit. Žalobkyně tento postup žalovaného považuje za závažnou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně má za to, že nastanou-li v odvolacím řízení nové skutečnosti, je přípustné odvolání doplnit. Vychází přitom z ust. § 82 odst. 4 správního řádu a návazně z rozsudku NSS ze dne 7. 11. 2012 č. j. 1 As 114/2012-27. Jestliže je možné uvádět určité skutečnosti v průběhu odvolacího řízení a správní orgán je povinen k nim přihlédnout, znamená to, že je možné odvolání doplnit i po uplynutí odvolací lhůty. Bylo proto povinností žalovaného se s doplňujícími podáními žalobkyně ze dne 13. 10. 2017 a ze dne 7. 11. 2017 vypořádat. Jeho opačný postup je v rozporu s judikaturou správních soudů, např. rozsudkem NSS ze dne 24. 6. 2010 č. j. 9 As 66/2009-46, publikovaným ve Sb. NSS pod č. 1124/2010, nebo rozsudkem ze dne 22. 1. 2004 č. j. 4 As 55/2003-51, publikovaným ve Sb. NSS pod č. 638/2005. Žalobkyně rovněž zdůraznila, že i v případě, že by byl názor žalovaného prezentovaný na str. 32 napadeného rozhodnutí správný, dopustil by se vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, zkrácením práva žalobkyně vyjádřit se ve věci ve smyslu ust. § 36 odst. 2 správního řádu,

podle kterého mají účastníci řízení právo vyjádřit se k řízení kdykoliv, tj. i před tím, než byly shromážděny všechny podklady rozhodnutí.

5)Žalovaný zkrátil právo žalobkyně navrhopat důkazy tím, že se k jejím důkazním návrhům vůbec nevyjádřil. Procesní úkony žalobkyně ze dne 13. 10. 2017 a ze dne 7. 11. 2017 obsahovaly důkazní návrhy, stejně jako další procesní podání žalobkyně, a to vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 14. 3. 2018 a doplnění vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 15. 3. 2018, jejichž obsah žalovaný v napadeném rozhodnutí rekapituluje na str. 27 – 29 rozhodnutí. K těmto procesním úkonům se žalovaný vyjádřil na str. 78-79 napadeného rozhodnutí, aniž by však vyložil, jakým způsobem o důkazních návrzích žalobkyně obsažených v těchto procesních úkonech rozhodl. Pokud jde o tyto opomenuté důkazy, odkázala žalobkyně na Nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1195 sp. zn. III. ÚS 61/1994, podle něhož opomenuté důkazy téměř vždy založí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a také jeho protiústavnost podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

6)Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve věci námitek podjatosti. Žalobkyně v průběhu odvolacího řízení podala u žalovaného dvě námítky podjatosti, a to námitku ze dne 2. 1. 2018 namítající podjatost oprávněných úředních osob Ing. R. K. a Ing. P. S. a námitku ze dne 12. 3. 2018 namítající podjatost oprávněných úředních osob Ing. R. K. a JUDr. M. W. Obě námítky byly vyhodnoceny jako opožděné, takže o nich bylo rozhodováno usnesením (str. 26 – 27 napadeného rozhodnutí). V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejsou uvedeny důvody, pro které byly námítky vyhodnoceny jako opožděné, ani vypořádání s jejich obsahem. V odůvodnění rozhodnutí je pouze odkaz na dopis ze dne 30. 1. 2018 č. j. MSK 16530/2018 a odkaz na spis sp. zn. ÚPS/10222/2018/EhL, aniž by byl obsah těchto listin specifikován. I opožděná námitka podjatosti zakládá povinnost správního orgánu se jí v řízení zabývat (viz. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2013 č. j. 1 As 89/2010-152). Žalobkyně dále poukázala na komentář ke správnímu řádu a metodický pokyn Ministerstva vnitra ze dne 9. 5. 2017 s názvem Metodická pomůcka k § 14 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád: systémová podjatost, str. 8 s tím, že metodický pokyn lze nepochybně označit za ustálenou správní praxi, kterou je žalovaný povinen dodržovat. K uvedenému poukázala žalobkyně na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005 č. j. 2 Ans 1/2005-57, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 605/2005. V posuzované věci žalovaný rezignoval na vypořádání se s obsahem námitek podjatosti vznesených žalobkyní v průběhu odvolacího řízení a tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, když upřel žalobkyni právo žádat o přezkoumání zákonnosti a správnosti vyřízení těchto námitek podjatosti soudem.

7)Žalobkyně namítla rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí ve vymezení dodatečně povolované stavby. V prvostupňovém správním rozhodnutí je v popisu stavby uvedeno ve výroku na str. 2, že je dodatečně povolována stavba SO 02- Přípojka splaškové kanalizace. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 40) je uvedeno: *Stavba přípojky splaškové kanalizace (SO 02) je napojena na stávající přípojku jednotné kanalizace, která ústí následně do stoky v ul. Křížkovského*. Přípojka kanalizace je přitom pojem přesně definovaný zákonem č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, v platném znění (dále jen „zák. č. 274/2001“), takto: *„kanalizační přípojka je samostatnou stavbou tvořenou úsekem potrubí od vyústění vnitřní kanalizace stavby nebo odvodnění pozemku k zaústění do stokové sítě. Kanalizační přípojka není vodním dílem*“. Tímto

způsobem byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně vymezena část dodatečně povolované stavby. Napadené rozhodnutí potvrdilo (nikoliv změnilo) prvostupňové správní rozhodnutí, avšak stavbu SO 02 v odůvodnění vymezilo jinak, když na str. 64 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že *„I když je v projektové dokumentaci a dalších podkladech napojení nové kanalizace na stávající kanalizační přípojku označováno z hlediska jeho účelu a funkce jako přípojka, ve smyslu ust. § 2 odst. 2 citovaného zákona se jedná o vnitřní kanalizaci“*. Žalovaný zde uvedl, že došlo k dodatečnému povolení vnitřní kanalizace, což je ovšem pojem definovaný v § 2 odst. 8 zák. č. 274/2001 zcela odlišným způsobem než kanalizační přípojka. Žalovaný přitom není oprávněn modifikovat rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a není oprávněn modifikovat ani žádost, o které je v řízení rozhodováno. Projektová dokumentace stavby doložená žádostí o dodatečné povolení stavby jasně navrhuje provedení kanalizační přípojky a nikoliv vnitřní kanalizace. Výrok napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění jsou proto podle žalobkyně vzájemně v rozporu a rozhodnutí je z tohoto důvodu nesrozumitelné.

2. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobní body se ve značné míře obsahově shodují s odvolacími námitkami, které žalovaný podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný zdůraznil, že NSS ve svém zrušujícím rozsudku vyslovil souhlas s žalovaným i krajským soudem v tom, že odstavné a parkovací plochy byly jako stavby dočasně umístěny v dotčené lokalitě ještě před vydáním současného ÚP, který hodnotu KZP určil. Hodnota KZP tak byla stanovena fakticky touto stavbou. NSS souhlasil také s názorem žalovaného, že se umístěním stavby do půdorysu stavby původní (odstavné a parkovací plochy) hodnota KZP nezměnila. Otázka souladu stavby s územně plánovací dokumentací byla posuzována již v předchozím rozhodnutí žalovaného, stejně jako byla posuzována také správním orgánem I. stupně, když tato povinnost vyplývá z ust. § 129 odst. 2 písm. a) a § 111 odst. 1 písm. a) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen „stavební zákon“). NSS kromě KZP neshledal z hlediska posuzování souladu stavby s územním plánem žádná pochybení správních orgánů. Dále žalovaný uvedl, že ÚP města Frýdku-Místku vydaný jako opatření obecné povahy dne 8. 12. 2008 (účinný od 1. 1. 2009) prošel Změnou č. 1 účinnou od 1. 1. 2012 a dále Změnou č. 2 účinnou ode dne 1. 10. 2012, jimiž nebyla posuzovaná lokalita nijak dotčena. V období od vydání soudem zrušeného rozhodnutí o odvolání do vydání tohoto nového rozhodnutí nabyly účinnosti dvě další změny ÚP, a to dne 11. 4. 2015 Změna č. 3 a dne 20. 12. 2017 Změna č. 4. Změna č. 3 nepřinesla žádné novoty, které by měly vliv na posuzování souladu projednávané stavby s ÚP a v případě Změny č. 4 došlo k určité změně v souvislosti s KZP, což bylo v napadeném rozhodnutí podrobně popsáno. Žalovaný tak přezkoumal nejen soulad stavby s ÚP platným v době vydání prvoinstačního rozhodnutí, ale také v době vydání rozhodnutí o odvolání a s dopady změny na posuzování souladu stavby s ÚP se v rozhodnutí řádně vypořádal. Žalovaný rozvedl, že v rámci stanovení požadavků prostorového uspořádání a ochrany krajinného rázu byly pro tuto funkční plochu občanského vybavení komerčního typu plošně rozsáhlého – OK územním plánem stanoveny požadavky prostorového uspořádání následovně: max. výška hlavní římsy 12 m, KZP 0,75 – 0,90 dle lokalizace. K tomu je nutno upřesnit, že pro stavby v zastavěném území, což je případ posuzované stavby, ÚP ve Změně č. 1 stanovil KZP 0,75. V rámci Změny č. 3 bylo znění požadavku výškového uspořádání upraveno následovně: max. výšková hladina zástavby 12 m. V případě KZP byl v rámci Změny č. 4 nahrazen pojem „zastavěné území“ pojmem „stabilizované plochy“. Tyto změny neměly

na výsledek posouzení souladu s ÚP žádný vliv. Podmínka týkající se maximální výšky stavby byla bezpochyby naplněna. Co se týče KZP, žalovaný v rozhodnutí ze dne 31. 1. 2012 č. j. MSK 139026/2011, kterým zrušil první rozhodnutí prvostupňového správního orgánu o dodatečném povolení stavby a věc mu vrátil k novému projednání, uvedl odkaz na odůvodnění ÚP, pokud jde o vymezení základních pojmů s tím, že KZP je definován jako *poměr mezi součtem výměr zastavěných ploch a zpevněných ploch na regulovaném pozemku k výměře tohoto pozemku. Regulovaným pozemkem se rozumí stavební pozemek, tj. zastavěné plochy a nádvoří, jakož i eventuální přiléhající další pozemky tvořené pozemkovými parcelami, které s nimi provozně souvisejí, prostorově na ně navazují a jsou s ním užívány jako jeden celek*. Dále žalovaný poznamenal, že tato definice se v rámci pozdějších změn ÚP nezměnila, pouze se stala součástí výrokové části ÚP (*kapitola F.3 Podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití*). Jelikož v ÚP nebyl pojem „zpevněná plocha“ vymezen a není definován ani ve stavebním zákoně či prováděcích přepisech, vycházel žalovaný již v rozhodnutí ze dne 31. 1. 2012 č. j. MSK 139026/2011 z cílů, které jsou stanovením jednotky KZP pro jednotlivé funkční plochy územním plánem sledovány. Na pozemcích par. č. 3341/9 a 3341/10 je pak v celé jejich ploše umístěna, povolena a kolaudována dočasná stavba odstavných a parkovacích ploch (do r. 2046), což nebylo nikdy žalobkyní rozporováno. Touto zástavbou realizovanou ještě před vydáním platného ÚP byla v podstatě určena hodnota KZP pro dané území a ta se umístěním stavby autosalónu na těchto plochách nezměnila, neboť se nezměnil součet výměry zastavěných a zpevněných ploch, pouze se ze zpevněné plochy, která byla umístěna, povolena a kolaudována jako stavba (bez ohledu na její stavebně technický stav), stala plocha zastavěná, což podle výše uvedených definic hodnotu KZP neovlivní. Výsledkem tohoto posouzení žalovaného bylo, že stavba je v souladu s ÚP města Frýdku-Místku. NSS ve zrušujícím rozsudku vyjádřil nesouhlas pouze s formulováním závěrů žalovaného, že *v této otázce není z tohoto hlediska co posuzovat, ať už je hodnota KZP jakákoliv*. Dále NSS zdůraznil, že je nezbytné, aby rozhodnutí obsahovalo úvahy správního orgánu, které jej vedly k závěru o splnění těchto podmínek. NSS tedy nesouhlasil s tím, že v otázce KZP *není z tohoto hlediska co posuzovat, neboť z výše uvedených důvodů bylo nutné při umísťování nové stavby hodnotu KZP zohlednit, a to bez ohledu na to, zda byla umístěna na stavbu jinou (dočasná stavba odstavných a parkovacích ploch), či nikoli, a zda se stavebnímu úřadu či žalovanému jevílo splnění této podmínky jako zjevné. Takto ledabyle posouzená otázka totiž není a nemůže být v souladu s požadavky kladenými na dodatečně povolovanou stavbu ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona. Z rozhodnutí žalovaného ani stavebního úřadu není patrné, zda je stavba umístěna v souladu se záměry územního plánování či nikoliv*. Žalovaný proto v reakci na tyto závěry NSS v nyní napadeném rozhodnutí uvedl, že při formulování názoru o dodržení KZP vycházel ze smyslu využití tohoto nástroje prostorové regulace v ÚP, kterým je bezpochyby udržení, případně posílení prvku sídelní zeleně. To platí zvláště pro městská sídla, v jejichž jádrech je často zeleně nedostatek. Dále žalovaný ocitoval svou úvahu uvedenou na straně 40 a násl. napadeného rozhodnutí, na jejímž základě dospěl k závěru, že projednávaná stavba je, i co se týče KZP, v souladu s ÚP.

3. K žalobnímu bodu namítajícímu, že se žalovaný nevypořádal s vyjádřeními žalobkyně ze dne 12. 10. 2017 a ze dne 7. 11. 2017 žalovaný uvedl, že i když NSS předchozí rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neshledal žádné porušení procesních práv žalobkyně, co se týče odvolacího řízení, takže vzhledem k této skutečnosti a vzhledem k procesnímu postupu v odvolacím řízení nelze pouze z důvodu, že má odvolací

orgán o odvoláních znovu rozhodnutou, odvolání, které má potřebné náležitosti, dále doplňovat. NSS zrušil rozhodnutí o odvoláních, jakož i rozsudek krajského soudu k jediné kasační námitce týkající se souladu stavby s ÚP. V jiných právních či procesních otázkách nebylo pochybení shledáno. Žalovaný byl povinen v souladu s právním názorem NSS odstranit zjištěnou vadu. Nebyl zde proto prostor ani důvod, aby žalobkyně doplňovala své odvolání. Proto žalovaný k podáním žalobkyně ze dne 12. 10. 2017 a ze dne 7. 11. 2017 nepřihlédl. Dále žalovaný zdůraznil, že ve svém opatření ze dne 22. 2. 2018 v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu umožnil všem účastníkům řízení se před vydáním rozhodnutí vyjádřit ke všem jeho podkladům a současně je upozornil, že řízení o dodatečném povolení stavby je ovládáno zásadou koncentrace řízení, podle které účastníci řízení mohou uplatnit své námitky pouze v předem stanovené lhůtě v rámci prvoinstančního řízení, takže ust. § 36 odst. 3 správního řádu neslouží k tomu, aby účastníci řízení mohli k předmětu řízení uplatnit nové námitky. Za nedůvodný považuje žalovaný žalobní bod, podle kterého se žalovaný opomněl vypořádat s důkazy, jejichž provedení žalobkyně navrhla v podáních ze dne 12. 10. a ze dne 7. 11. 2017 a dále v podáních ze dne 14. 3. a ze dne 15. 3. 2018. V podání ze dne 7. 11. 2017 žalobkyně pouze zpochybnila posouzení stavby z hlediska možného narušení pohody bydlení. Nedostatečné vypořádání s touto námitkou správními orgány obou stupňů přitom žalobkyně namítla jak ve své předchozí žalobě tak v následné kasační stížnosti. NSS k této námitce uvedl, že nesdílí názor žalobkyně, že žalovaný a krajský soud posoudili tuto otázku nedostatečně nebo nesprávně. V podání ze dne 12. 10. 2017 žalobkyně zpochybnila posouzení KZP žalovaným. Jednalo se tedy o námitku, kterou uplatnila úspěšně v kasační stížnosti. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto námitkou dostatečně vypořádal. V podáních ze dne 14. 3. a ze dne 15. 3. 2018, která byla reakcí žalobkyně na opatření žalovaného podle § 36 odst. 3 správního řádu, je opět zpochybňováno posouzení KZP. Tato námitka je řádně vypořádána v napadeném rozhodnutí.

4. K žalobnímu bodu namítajícímu nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro absenci důvodů vyhodnocení námitek podjatosti jako opožděných, žalovaný uvedl, že sdělení je součástí odvolacího spisu žalovaného a je v něm podrobně odůvodněno, proč byla námitka shledána opožděnou. Žalobní bod týkající se přípojky splaškové kanalizace (SO 02) uplatnila žalobkyně v podstatě shodným způsobem ve svém odvolání proti předchozímu rozhodnutí žalovaného a krajský soud se s touto námitkou vypořádal akceptací podrobného vypořádání žalovaného v předchozím rozhodnutí, když dospěl k závěru, že vyjádření žalovaného k této námitce odstranilo vadu, již se dopustil správní orgán I. stupně při posuzování charakteru této dílčí stavby.
5. Žalobkyně v podání doručeném krajskému soudu dne 5. 3. 2020 uvedla, že po podání žaloby bylo na základě podnětu žalobkyně ze dne 15. 8. 2018 vedeno přezkumné řízení napadeného rozhodnutí Ministerstvem pro místní rozvoj, které bylo rozhodnutím ze dne 4. 7. 2019 č. j. MMR-37902/2018-83/2469 zastaveno podle ust. § 94 odst. 4 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, avšak újma, která by jeho revizí vznikla některému z účastníků řízení, který nabyl práva v dobré víře, je ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. K odvolání žalobkyně bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno a odvolání zamítnuto rozhodnutím ministryně pro místní rozvoj ze dne 12. 12. 2019 č. j. 37242/2019-31-4. Podle žalobkyně je rozhodnutí ministerstva důkazem o tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno

v rozporu s právními předpisy. Žalobkyně poukázala na str. 9 rozhodnutí ministerstva ze dne 4. 7. 2019, kde se ministerstvo ztotožňuje s názorem žalobkyně, že stavba autosalónu není přestavbou odstavné a parkovací plochy. Podle žalobkyně tento závěr podporuje žalobní tvrzení, že výklad ÚP ve znění Změny č. 4, provedený žalovaným na str. 41 napadeného rozhodnutí, je v rozporu s právními předpisy. Pokud stavba autosalónu nebyla přestavbou odstavné plochy, byl tímto překročen stávající KZP. Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém rozhodnutí (str. 9 a 10) také označilo za částečně rozporný s právními předpisy postup žalovaného týkající se podání žalobkyně ze dne 12. 10. a 7. 11. 2017. Žalobkyně setrvala na důvodech podané žaloby.

6. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření k žalobě uvedla, že definice KZP v ÚP města Frýdku-Místku, Změna č. 1 je nejednoznačná, nepřesná a nelze bez důvodných pochybností posoudit stav věci, tj. stanovit hodnotu KZP ve smyslu zásady materiální pravdy podle ust. § 3 správního řádu. Dále uvedla, že tvrzené procesní chyby v řízení, i pokud by k nim došlo, nemohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za významné považuje posouzení podání žalobkyně učiněných po zrušujícím rozsudku NSS podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Vyjádřila také nesouhlas s tvrzením žalobkyně, že žalovaný nezdůvodnil, proč žalobkyní navržené důkazy neprovedl. Dále upřesnila, že žalobkyně svá tvrzení o podjatosti úředních osob opírala o skutečnost, že zmocněnec osoby zúčastněné na řízení Ing. P. P. jednal několikrát v průběhu řízení s paní K., jakožto pověřenou zaměstnankyní žalovaného, a o jejich jednáních jsou založeny zápisy ve správním spise. S dalšími dvěma pracovníci jednal pouze jednou, když si stěžoval na postup žalovaného. Před těmito jednáními ve věci se s označenými úředními osobami zmocněnec neznal a nikdy se s nimi nesetkal. K žalobní námitce týkající se stavby SO 02 osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že v projektové dokumentaci se běžně používají termíny splašková kanalizace a dešťová kanalizace, čímž se myslí potrubní systém na odvádění splaškových a dešťových vod bez ohledu na to, zda dané potrubí je podle zákona č. 274/2001 Sb. o vnitřní kanalizaci nebo kanalizační přípojkou. Je zřejmé, že všechna nová potrubí budovaná podle projektové dokumentace, jsou v terminologii zákona č. 274/2001 Sb. prodloužením vnitřní kanalizace a nikoliv kanalizační přípojkou. Je také naprosto zřejmé, že veškeré podle projektu nově budované potrubní systémy jsou v terminologii projektu buď splaškovou nebo dešťovou kanalizací a žádnou nesrozumitelnost nelze způsobit ani jejich pojmenováním splašková nebo dešťová přípojka. Závěrem osoba zúčastněná na řízení 1) zdůraznila délku již 8 let trvajícího řízení na úrovni správních orgánů všech stupňů a 5 let trvajícího řízení u soudů všech stupňů, přičemž újma stavebníka je ve zjevném nepoměru s domnělými újmami žalobkyně, neboť stavebník v dobré víře podle uděleného stavebního povolení téměř celou stavbu zrealizoval a po zrušení stavebního povolení ji nemohl dokončit a začít využívat k účelu, pro který byla určena.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s.ř.s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).
8. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) (dále jen stavebník) ze dne 4. 2. 2010 bylo Magistrátem města Frýdku-Místku,

jakožto správním orgánem I. stupně (dále jen „stavební úřad“) zahájeno řízení o vydání stavebního povolení pro stavbu „novostavba autosalónu Pronto Camper na pozemcích parc. č. 3341/9, 3341/10, 3341/13, 3341/15 členěnou na objekty SO 01 autosalon, SO 02 přípojka splaškové kanalizace, SO 03 přípojka dešťové kanalizace a vsakový modul, SO 04 přípojka vody, SO 05 přípojka plynu, SO 06 přípojka elektro a SO 07 zpevněné plochy“ (dále jen „stavba“). Stavba byla umístěna na základě územního souhlasu ze dne 7. 10. 2009 pod č. j. MMFM 46913/2009. Stavební úřad dne 3. 3. 2010 pod č. j. MMFM 15771/2010 vydal stavební povolení, které nabylo právní moci dne 24.3.2010. Po jeho vydání obdržel žalovaný podnět žalobkyně, která uvedla, že je vlastníkem sousedních pozemků, má za to, že měla být účastníkem územního i stavebního řízení ve věci projednávané stavby, ovšem se záměrem výstavby nebyla seznámena a nebylo s ní jednáno. Stejný podnět podala také A. K. Žalovaný posoudil podání jako odvolání opomenutých účastníků řízení, stavební povolení ze dne 3. 3. 2010 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Stavba však již byla prokazatelně zahájena, proto stavební úřad zastavil stavební řízení rozhodnutím ze dne 14. 10. 2010 č. j. MMFM 15771/2010 a zahájil řízení o odstranění stavby ve smyslu ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona. Podáním ze dne 13. 10. 2010 podal stavebník žádost o dodatečné povolení stavby a stejného dne bylo zahájeno toto řízení. Dne 4. 10. 2010 obdržel stavební úřad námítky A. K. a dne 8. 10. 2010 námítky žalobkyně. Dne 15. 10. 2010 se k námítkám účastníků řízení vyjádřil stavebník. Stavební úřad v souladu s ust. § 129 odst. 3 a § 111 odst. 3 stavebního zákona vyzval stavebníka k doplnění žádosti o dodatečné povolení stavby a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žádost byla doplněna podáními ze dne 14. 1. a 7. 2. 2011 včetně přepracované projektové dokumentace. V dalším průběhu řízení stavební úřad zjistil, že předložená dokumentace i přes doplňky nemá předepsané náležitosti, a proto stavebníka znovu vyzval k doplnění opatřením ze dne 22. 2. 2011. Žádost o dodatečné povolení stavby byla dále doplněna ještě podáním ze dne 14. 4. 2011. V oznámení o pokračování v řízení ze dne 21. 4. 2011 stavební úřad současně upustil od ústního projednání s ohledáním, neboť mu byly poměry staveniště dobře známy a žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení. Účastníkům řízení byla současně stanovena lhůta k uplatnění námitek včetně poučení o koncentrační zásadě. Účastnice řízení A. K. podala námítky dne 12. 5. 2011 a v jejich rámci vznesla také námitku podjatosti vůči úřední osobě pana M. Dne 16. 5. 2011 obdržel stavební úřad námítky žalobkyně. Stavebník se k námítkám obou účastníků vyjádřil podáním ze dne 24. 5. 2011. Stavební úřad opatřením ze dne 24. 5. 2011 seznámil účastníky řízení v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu s podklady rozhodnutí a vyzval je k vyjádření k těmto podkladům. Tohoto práva využila A. K. prostřednictvím zmocněnce a dne 1. 6. 2011 podala vyjádření. Vyjádření k podkladům učinila podáním ze dne 13. 6. 2011 také žalobkyně. Následně stavební úřad vydal dne 14. 6. 2011 rozhodnutí č. j. MMFM 119226/2010, kterým dodatečně povolil stavbu. Proti tomuto rozhodnutí podaly A. K. i žalobkyně odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 1. 2012 č. j. MSK 139026/2011 rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil k novému projednání. Důvodem zrušení bylo zejména zrušení závazného stanoviska HZS MSK ze dne 1. 12. 2010, které bylo podkladem k vydání rozhodnutí. Také z řízení vyplynula zmatečnost projektové dokumentace, neboť nebylo zcela zřejmé, které její části jsou platné a které nikoliv. V dalším řízení stavebník doložil dne 23. 4. 2012 kompletní projektovou dokumentaci a doplnil žádost o dodatečné povolení stavby o nová vyjádření účastníků řízení a nová stanoviska dotčených orgánů a další podklady. Stavební úřad dospěl k závěru, že všechny podklady potřebné k tomu, aby bylo v řízení pokračováno, byly předloženy, a proto

opatřením ze dne 30. 4. 2012 oznámil pokračování v řízení, upustil od ústního projednání a ohledání na místě a stanovil lhůtu pro uplatnění námitek s poučením o koncentrační zásadě. Paní A. K. podala námitky dne 18. 5. 2012, které se v zásadní míře shodují s námitkami předchozími. Dne 25. 5. 2012 podala námitky žalobkyně. Následně stavební úřad seznámil účastníky řízení podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu s podklady rozhodnutí a vyzval je k vyjádření. Dne 20.7.2012 pod č.j. MMFM 75392/2012 vydal stavební úřad rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, v němž na str. 21-31 vyhodnotil žádost stavebníka z hlediska ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, přičemž se podrobně zabýval kritérii uvedenými v tomto ustanovení pod písm. a), b) a c). Ve vztahu k ust. § 129 odst. 2 písm. c) posoudil obecné požadavky z pohledu vyhlášek č. 501/2006 Sb., č. 268/2009 Sb., č. 398/2009 Sb. a č. 369/2001 Sb. V další části rozhodnutí se stavební úřad vypořádal s námitkami A. K. na základě jejích podání ze dne 4. 10. 2010, 12. 5. 2011 a 18. 5. 2012 a žalobkyně na základě jejích podání ze dne 8. 10. 2010, 16. 5. 2011 a 24. 5. 2012. Námitky A. K. byly vypořádány na str. 34-36, 41-42 a 44-47 a námitky žalobkyně na str. 36-41, 42-44 a 47-61. Námitky nebyly shledány důvodnými. Proti rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby bylo podáno dne 20. 7. 2012 odvolání žalobkyně a A. K., o nichž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 4. 2013 č. j. MSK 122086/2012. V průběhu odvolacího řízení zemřela účastnice A. K. a na základě proběhnuvšího dědictvého řízení se stala vlastníkem nemovitostí, které zakládaly zůstavitelce postavení účastníka řízení, žalobkyně, která tím vstoupila do práv po zůstavitelce, tedy i do procesních práv v odvolacím řízení. Žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013 č. j. MSK 122086/2012 byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2015 č. j. 22 A 64/2013-269 zamítnuta. Tento rozsudek, jakož i rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013 č. j. MSK 122086/2012, byly zrušeny rozsudkem NSS ze dne 29. 9. 2017 č. j. 8 As 17/2016-154, který nabyl právní moci dne 5. 10. 2017 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V rámci tohoto dalšího (odvolacího) řízení podala žalobkyně doplnění odvolání ze dne 12. 10. 2017 doručené žalovanému dne 13. 10. 2017 a doplnění odvolání ze dne 26. 10. 2017 doručené žalovanému dne 7. 11. 2017. Dále žalobkyně podala dne 2. 1. 2018 námitku podjatosti a stížnost na Ing. K. a Ing. S. Žalovaný sdělením ze dne 30. 1. 2018 sdělil žalobkyni vyhodnocení námitek podjatosti jako opožděné. Žalobkyni bylo sdělení doručeno dne 10. 2. 2018. Dne 12. 3. 2018 byla žalovanému doručena další námitka podjatosti podaná žalobkyní a směřující proti úředním osobám JUDr. M. W. a Ing. R. K. Námitka byla vyhodnocena žalovaným jako opožděná, o čemž byla žalobkyně informována Sdělením o vyhodnocení námitek podjatosti jako opožděné ze dne 11. 4. 2018 č. j. MSK 42074/2018, které bylo žalobkyni doručeno dne 27. 4. 2018. Přípisem ze dne 21. 2. 2018 žalovaný informoval účastníky řízení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí o odvoláních. Žalobkyně zaslala žalovanému dne 14. 3. 2018 vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí a dne 15. 3. 2018 doplnění tohoto vyjádření. Dne 13. 7. 2018 bylo vydáno napadené rozhodnutí.

9. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla nerespektování závazného právního názoru NSS vysloveného ve zrušujícím rozsudku žalovaným v napadeném rozhodnutí, přičemž žalobkyně výslovně odkázala na bod [33] zrušujícího rozsudku NSS. V tomto bodě zrušujícího rozsudku NSS vyslovil, že nemůže souhlasit s názorem žalovaného, podle něž projednáváná stavba nemění stávající KZP, není z tohoto hlediska co posuzovat, ať už je hodnota KZP jakákoliv. Stanovisko k otázce posouzení KZP dále NSS rozvinul v bodech [34] - [36] zrušujícího rozsudku. NSS zde mj. uvedl, že otázka hodnoty KZP byla

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalovaným posouzena „ledabyle“, a proto není v souladu s požadavky dle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona a současně z rozhodnutí žalovaného (rozsudkem NSS zrušeného – pozn. soudu) tak není patrné, zda je stavba umístěna v souladu se záměry územního plánování či nikoliv. Krajský soud má za to, že NSS v označené části zrušujícího rozsudku nevyslovil žádný věcný závazný právní názor, když žalovanému pouze vytkl ledabylé vypořádání otázky hodnoty KZP, tedy vytkl mu procesní pochybení spočívající v nedostatečném odůvodnění souladu stavby s územně plánovací dokumentací.

10. Žalovaný v nyní posuzovaném napadeném rozhodnutí zcela v intencích zrušujícího rozsudku NSS posoudil tuto stěžejní odvolací námitku hodnoty KZP v bodech [39] – [41] napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde vyjádřil komplexní a velmi detailní správní úvahu, která je srozumitelná, přezkoumatelná a vystavěná způsobem odpovídajícím pravidlům logického myšlení. Žalobkyně argumentaci žalovaného v označeném žalobním tvrzení žádným způsobem nerozporuje, toliko tvrdí, že nerespektoval právní názor soudu. Nerespektování právního názoru soudu je zcela nepochybně, pojato v obecné rovině, důvodem nezákonnosti správního rozhodnutí, jak teoreticky správně podotýká žalobkyně odkazem na rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2004 sp. zn. 5 As 110/2002, krajský soud však dospěl k jednoznačnému závěru, že v posuzované věci taková situace nenastala, neboť jak již bylo zdůrazněno shora, NSS žádný věcný závazný právní názor ve zrušujícím rozsudku nevyslovil. NSS pouze nabádal žalovaného, aby v rámci odůvodnění rozhodnutí o odvoláních řádně vypořádal vznesenou odvolací námitku týkající se souladu stavby a územně plánovací dokumentace v otázce hodnoty KZP. Tomuto požadavku žalovaný podle názoru krajského soudu v označené části napadeného rozhodnutí (body [39] - [41]) plně dostal. První žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.
11. V druhém žalobním bodě žalobkyně namítla aplikaci nesprávného znění územního plánu žalovaným, který vycházel ze znění ÚP v podobě Změny č. 4, která nabyla účinnosti dne 20. 12. 2017, tedy mnohem později, než bylo vydáno žalovaným přezkoumávané prvostupňové rozhodnutí ze dne 20. 7. 2012. Žalobkyně na podporu svých tvrzení poukázala na rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2008 sp. zn. 6 As 23/2006. V označeném rozsudku NSS vyslovil, že: *„Pro rozhodnutí o návrhu na umístění stavby je rozhodný právní a skutkový stav v době jeho vydání. Pokud došlo po podání návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby ke změně územně plánovací dokumentace, je podkladem pro vydání územního rozhodnutí (§ 37 odst. 1 stavebního zákona z r. 1976), již tato změněná územně plánovací dokumentace, nikoliv ta, která platila v době podání návrhu.“* Podle názoru krajského soudu vyznívá citovaná právní věta na podporu postupu, který uplatnil žalovaný, když v rámci odvolacího řízení posuzoval soulad stavby s územně plánovací dokumentací podle aktuálně platné změny ÚP č. 4. Žalovaný navíc ve svém velmi detailním posouzení souladu stavby s územně plánovací dokumentací vyhodnotil její soulad jak se Změnou č. 1 ÚP, která byla aktuální v době vydání prvostupňového rozhodnutí, tak se Změnou č. 4, tj. podobou ÚP v době, kdy rozhodoval ve věci žalovaný. Krajský soud neshledal nic, co by tomuto postupu žalovaného vytknul, naopak má za to, že jeho úvaha je maximálně komplexní s přihlédnutím k aktuální podobě územně plánovací dokumentace. Nutno zdůraznit, že žalobkyně v tomto žalobním tvrzení žádné konkrétní námitky proti hodnocení žalovaného neuvedla, toliko brojila proti aplikaci z jejího pohledu nesprávného znění ÚP města Frýdku-Místku. Krajský soud tento její názor z důvodů shora uvedených

opodstatněným neshledal. Na podporu tvrzení žalobkyně nevyznívá ani rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2015 sp. zn. 7 As 261/2014, který naopak plně odkazuje na již shora zmíněný rozsudek sp. zn. 6 As 23/2006. Zcela shodně vyznívá také další žalobkyní uvedený rozsudek a to rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2006 sp. zn. 30 Ca 24/2005. Pro úplnost soud poznamenává, že žalobkyně v žalobě ani kokonkretizovala, v čem ji mělo posouzení dle Změny č. 4 zkrátit na jejích právech.

12. V třetím žalobním tvrzení žalobkyně namítla, že žalovaný nesprávně vyložil aplikovaný ÚP. Žalobkyně namítla, že odstavná a parkovací plocha není objektem a ani se nemění na zařízení veřejné infrastruktury, na němž by měl být veřejný zájem, když se jedná o provozovnu soukromého podnikatelského subjektu. Odkázala na zrušující rozsudek NSS (bod [35] rozsudku), kde i NSS označil posuzovanou stavbu za novostavbu, a proto je podle žalobkyně nesprávné podřadit ji pod pojem „přestavba“, jak učinil žalovaný. Tuto argumentaci žalovaného proto považuje za nepřezkoumatelnou. Dále také zdůraznila, že posuzovaný autosalón jako novostavba musí mít hodnotu KZP nejvýše 0,75, kterou však převyšuje. Krajský soud má za to, že ani toto žalobní tvrzení není důvodné. Skutečnost, že posuzovaná stavba je novostavbou, je zcela nepopíratelná a tomu také odpovídá její posouzení z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací. Úvahu žalovaného, zda posuzovaná stavba je ve smyslu aktuálního znění ÚP přístavbou, dostavbou nebo přestavbou, krajský soud nepovažuje za podstatnou, když má za to, že tato klasifikace je pouze snahou žalovaného o maximálně vyčerpávající zodpovězení všech aspektů hodnocení, které se v souvislosti s posouzením stavby ve vztahu k platné územně plánovací dokumentaci nabízejí. Krajský soud považuje za rozhodnou jinou část úvahy žalovaného, a to na straně 40 napadeného rozhodnutí (odst. 3), kde žalovaný dovodil, že posuzovaná stavba, která má zastavěnou plochu 1 200 m², vzhledem k velikosti areálu, který je ve smyslu definice uvedené v ÚP regulovaný pozemkem a jehož výměra je cca 9 700 m², nejenže stávající KZP nemění (nezvyšuje jeho hodnotu), ale sama o sobě hodnoty stanovené ÚP nedosahuje. Žalovaný vyslovil názor, že kdyby stavba měla sama o sobě takovou zastavěnou plochu, která by představovala územním plánem stanovený KZP, měla by zastavěnou plochu větší než 75 % výměry regulovaného pozemku, což je situace, která jednoznačně nenastala. Dále soud považuje za rozhodné shrnutí žalovaného, jímž završuje celou správní úvahu ohledně KZP vyjádřenou na str. 41 napadeného rozhodnutí tak, že: *„...projednávaná stavba je i co se týče koeficientu zastavení pozemku v souladu s územním plánem, neboť je umístěna ve stabilizované ploše, ve které je územním plánem stanovený koeficient zastavení pozemku překročen, ale tento stávající koeficient zastavení pozemku se umístěním stavby, kterou lze označit za přestavbu (stavba autosalónu je umístěna na stávajících odstavných a parkovacích plochách, které v této části ztratili svou funkci), nemění.“* Krajský soud na tomto místě považuje za vhodné zopakovat závěr, který učinil již v předchozím rozsudku, jenž byl následně zrušen rozsudkem NSS, a sice, že ÚP je svým charakterem koncepčním dokumentem s dopadem směřujícím do budoucna, a proto je-li jím určena jakákoli forma regulace (např. KZP) je nutno ji vnímat vždy ve vztahu k budoucímu využití vymezených ploch, ve vztahu k budoucí zástavbě atp. Rozhodně nelze na základě podmínek stanovených ÚP měnit stav již existující před jeho vydáním. Jestliže tedy v posuzované věci byl předmětný pozemek (plocha) předchozí stavbou zastavěn způsobem, který přesahuje nyní stanovenou hodnotu KZP, pak zcela správně je novou stavbu nutno posuzovat toliko z hlediska jejího poměru k regulované ploše, jestliže

je navržena tak, že se v důsledku její realizace původní zastavěná plocha regulovaného pozemku nijak nemění.

13. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla nesprávný procesní postup žalovaného, když nevypořádal doplnění odvolání, které žalobkyně učinila podáními ze dne 12. 10. 2017 (doručeno žalovanému dne 13. 10. 2017) a ze dne 26. 10. 2017 (doručeno žalovanému dne 7. 11. 2017). Pokud jde o první doplnění odvolání ze dne 12. 10. 2017, které je součástí správního spisu, krajský soud z jeho obsahu zjistil, že žalobkyně zde opakuje odvolací námítky, které uplatnila v průběhu předchozího řízení a které byly jednak vypořádány žalovaným v předchozím rozhodnutí o odvolání (zrušeném rozsudkem NSS – pozn. soudu), jednak byly předmětem posouzení krajského soudu v rozsudku ze dne 26. 11. 2015 č. j. 22 A 64/2013-269 (rovněž zrušen rozsudkem NSS). Je pravdou, že ve smyslu ust. § 36 odst. 1 správního řádu mohou účastníci řízení navrhopvat důkazy a činit návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Nicméně toto obecné pravidlo naráží na speciální právní úpravu obsaženou v ust. § 112 odst. 1 stavebního zákona, jenž se ve smyslu ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona uplatní i v řízení o dodatečném povolení stavby. Ust. § 112 odst. 1 stavebního zákona upravuje zásadu koncentrace řízení, podle níž účastníci řízení své námítky, příp. návrhy důkazů mohou uplatnit ve lhůtě určené správním orgánem, jinak k nim nebude přihlédnuto. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že žalobkyně byla o uplatnění zásady koncentrace v řízení poučena prokazatelně již správním orgánem I. stupně. Zrušení rozhodnutí žalovaného rozhodnutím soudu (zrušující rozsudek NSS) na této skutečnosti nic nemění. Dále je obecná zásada vyjádřená v § 36 odst. 1 správního řádu pro odvolací řízení oslabena také ust. § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého novoty, včetně návrhu nových důkazů, lze v řízení uplatnit toliko za předpokladu, že tak účastník nemohl učinit v řízení před správním orgánem I. stupně. Žalobkyně v podaném doplnění odvolání neoznačila žádné důkazy jako nové, ani neuvedla, co by jimi chtěla prokázat, a ani neuvedla, že by některé skutečnosti nemohla sdělit už správnímu orgánu I. stupně. Žalobkyně také v následně podané žalobě nevymezila žádné skutečnosti, které by byly podřaditelné pod ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Totéž platí také pro další podání žalobkyně označené jako doplnění odvolání ze dne 26. 10. 2017 doručené žalovanému dne 7. 11. 2017, v němž žalobkyně poukazuje na judikaturu vztahující se k otázce pohody bydlení, což je však námitka, kterou uplatnila v řízení již dříve a s níž se žalovaný vypořádal v předchozím (zrušeném) rozhodnutí o odvolání a potažmo se s ní vypořádal také Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 26. 11. 2015 č. j. 22 A 64/2013-269. NSS ve zrušujícím rozsudku pak závěry krajského soudu ohledně této námítky plně aproboval (body [37] a násl. rozsudku NSS). Ani toto podání žalobkyně tedy z pohledu shora nastíněného neobsahuje žádné nové skutečnosti, ani žádné nově uplatněné důkazní návrhy, s nimiž by se měl žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádat. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že ani vyjádření žalobkyně k dalšímu řízení po zrušujícím rozsudku NSS ze dne 11. 10. 2017 doručené žalované dne 13. 10. 2017 neobsahuje žádné skutečnosti, které by bylo nutno v napadeném rozhodnutí vypořádat, protože označené podání žalobkyně je toliko její osobní reakcí na zrušující rozsudek NSS, v němž opakuje své již dříve tvrzené výhrady ke stěžejní otázce KZP, jejíž nedostatečné vypořádání bylo jediným důvodem zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného, jakož i rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Z procesního hlediska, pokud jde o další postup žalovaného ve věci, nemělo toto podání žalobkyně žádnou relevanci. Krajský soud tudíž neshledal důvodným čtvrtý žalobní bod, podle kterého žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou, jestliže se těmito

doplněními odvolání po zrušujícím rozsudku NSS nevypořádal. Jelikož se jednalo o námitky, které žalobkyně uplatnila již v předchozím průběhu řízení, žalovaný se s nimi vypořádal, když v napadeném rozhodnutí vypořádal všechny námitky uplatněné žalobkyní, jakož i Andělou Kocůrkovou v průběhu správního řízení. Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že žalobkyně v žalobním tvrzení nekonkretizovala žádnou námitku ani žádný důkaz, které považuje za nevypořádané, pouze obecně odkázala na shora označená podání učiněná v odvolacím řízení po zrušujícím rozsudku NSS. Rovněž nespecifikovala, jak se vytykávací postup žalovaného konkrétně projevil v její právní sféře. Judikaturu, kterou žalobkyně v souvislosti s tímto žalobním tvrzením zmiňuje (rozsudky NSS ze dne 24. 6. 2010 č. j. 9 As 66/2009-46 a ze dne 22. 1. 2004 č. j. 4 Azs 55/2003-51), považuje krajský soud za nepřiléhavou, neboť se jedná o rozsudky, které se vyslovují k obecné povinnosti správního orgánu vypořádat veškeré námitky a důkazy vznesené účastníkem řízení. V posuzované věci takové pochybení nenastalo, a ani nebylo konkrétně tvrzeno. Žalobkyně v podané žalobě nekonkretizuje jedinou odvolací námitku, s níž by se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal. I pokud by taková situace nastala, je plně v dispozici žalobkyně, aby tvrdila konkrétní pochybení žalovaného. Není povinností krajského soudu, aby obecně tvrzené vady rozhodnutí sám vyhledával. Takový postup by představoval nerespektování dispoziční zásady, kterou je řízení před správními soudy ovládáno a současně by představoval porušení zásady rovnosti účastníků soudního řízení (srov. přiměřeně např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78). Čtvrtý žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal. Na závěr jeho vypořádání krajský soud uvádí, že neshledal ani zkrácení práva žalobkyně vyjádřit se ve věci ve smyslu ust. § 36 odst. 2 správního řádu, neboť žalobkyni nebylo v jejím právu vyjadřovat se nijak bráněno. Žalobkyně se kromě označených podání vyjádřila v této fázi řízení také k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, a to svými podáními ze dne 14. 3. 2018 a ze dne 15. 3. 2018.

14. Pátý žalobní bod úzce souvisí s předchozím žalobním tvrzením, vyjádřeným v žalobním bodě 4. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný zkrátil její právo navrhopvat důkazy tím, že se nevyjádřil k důkazním návrhům, které uvedla v doplnění odvolání a dále ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 14. 3. 2018 a jeho doplnění ze dne 15. 3. 2018. Pokud jde o důkazní návrhy obsažené ve dvou doplněních odvolání, krajský soud se k nim vyjádřil již v rámci vypořádání žalobního bodu č. 4. Pokud jde o podání dne 14. 3. 2018 a ze dne 15. 3. 2018, která jsou vyjádřením žalobkyně k podkladům rozhodnutí, žalobkyně v nich především polemizuje s obsahem písemností založených ve správním spise, cituje konkrétní pasáže ze zrušujícího rozsudku NSS a dále také z písemností zmocněnce stavebníka Ing. P. P. Jako důkazy jsou zde uvedeny na str. 3 prvního podání výpis z katastru nemovitostí ze dne 30. 12. 2017 pro pozemek parc. č. X v k. ú. Místek a na str. 4 a 5 tisk internetových stránek firmy PRONTO CAMPER ze dne 31. 12. 2017 a ze dne 14. 3. 2018. Kopie označených listin jsou přílohami podání. V doplnění vyjádření ze dne 15. 3. 2018 pak žalobkyně polemizuje s písemností ze dne 1. 3. 2018 vyhotovenou stavebníkem a označenou „Doplněk k podání ze dne 18. 10. 2017 – posouzení KZP“ s tím, že výpočty zde uvedené považuje za nesprávné a v rozporu s ÚP. Žalobkyně v podané žalobě netvrdí, které z důkazů považuje za stěžejní pro posouzení věci, obecně však lze z obsahu jejích podání usuzovat, že všechny zmiňované důkazy se týkají určení hodnoty KZP. To je však otázka, které se žalovaný, jak již bylo soudem vyhodnoceno v rámci vypořádání žalobního bodu 2, velmi podrobně a komplexně věnoval, neboť se jednalo o stěžejní otázku také

z pohledu zrušujícího rozsudku NSS. Krajský soud na tomto místě považuje za nutné znovu zdůraznit, že stavební řízení včetně řízení o dodatečném povolení stavby je ovládáno zásadou koncentrace řízení a po uplynutí lhůty stanovené k připomínkám a důkazům jejich další doplňování již zákon nepřipouští. Na základě uvedeného proto neshledal namítaný postup žalovaného procesně vadným a důkazy uváděné žalobkyní v označených podáních nepovažuje za opomenuté důkazy ve smyslu Nálezu Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 61/1994 Sb. Pro úplnost krajský soud dodává, že žalovaný na straně 32 předposlední odstavec napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že nepřihlédl k podáním stavebníka učiněným u odvolacího orgánu dne 9. 10. 2017 a 19. 10. 2017, kterými doplnil žádost o dodatečné povolení stavby o vlastní posouzení souladu stavby s územním plánem, když takové vyhodnocení je úkolem stavebního úřadu, potažmo odvolacího orgánu a nikoliv stavebníka, neboť se jedná o posouzení právní otázky. Tento názor žalovaného považuje krajský soud za zcela přílehavý a v plném rozsahu jej aprobuje. Stejně tak se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného k těmto podáním žalobkyně učiněným ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu dle č. l. 78 – 79 napadeného rozhodnutí, které žalobkyně v žalobě žádným nosným způsobem nerozporovala. Ani pátý žalobní bod proto krajský soud neshledal důvodným.

15. V šestém žalobním bodě žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm absentuje uvedení důvodů, pro které byly vyhodnoceny jako opožděné námitky podjatosti, které vznesla vůči úředním osobám žalovaného svými podáními ze dne 2. 1. 2018 a 12. 3. 2018. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ke způsobu vypořádání s námitkami podjatosti zmiňuje na stranách 26 – 27 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o první námitku podjatosti směřující proti úředním osobám Ing. R. K. a Ing. P. S., má soud za prokázané obsahem správního spisu, že námitka byla vypořádána formou Sdělení o vyhodnocení námítky podjatosti jako opožděné ze dne 30. 1. 2018 č. j. MSK 16530/2018, v němž na str. 2 – 3 sdělení žalovaný rozvedl důvody, pro které považuje námitku za opožděnou. Dle dodejky založené ve správním spise bylo Sdělení žalobkyni doručeno dne 10. 2. 2018. Z podkladů předložených žalovaným krajský soud dále zjistil, že druhá námitka podjatosti tvrdící podjatost JUDr. W. a Ing. K., byla žalobkyní podána dne 12. 3. 2018. Také tato námitka byla vyhodnocena jako opožděná a Sdělení o vyhodnocení námítky podjatosti jako opožděné ze dne 11. 4. 2018 č. j. MSK 42074/2018 bylo žalobkyni dle dodejky doručeno dne 27. 4. 2018. Důvody opožděnosti jsou žalovaným vyjádřeny na str. 2 Sdělení včetně odkazu na judikaturu správních soudů. Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že Sdělení o vyhodnocení námítek podjatosti jako opožděných byla v obou případech žalobkyni prokazatelně doručena a žalobkyně byla tedy řádně seznámena s obsahem těchto písemností, které obsahují důvody, jež vedly žalovaného k takovému vyhodnocení. Žalobkyni proto nic nebránilo v tom, aby v rámci podané žaloby brojila proti způsobu vyřízení těchto námítek a skutečnost, že tyto důvody nebyly opětovně zopakovány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na tom ničeho nemění. Námitky byly vyřízeny formou sdělení, což odpovídá závěru o jejich opožděnosti. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na komentář ke správnímu řádu (viz. JUDr. Josef Vedral Ph.D., RNDr. Ivana Hexnerová: Správní řád. Komentář, BOVA POLYGON, Praha 2006, 2012, str. 181 – 185). Z žádného ustanovení správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu opětovně vtělit do obsahu rozhodnutí důvody obsažené ve sdělení. Výtka žalobkyně, že žalovaný porušil svou povinnost zabývat se v řízení opožděnou námitkou podjatosti se proto jeví zcela lichou. Žalovaný nerezignoval na vypořádání se s obsahem

námitek podjatosti vznesených žalobkyní, když se jimi prokazatelně zabýval a žalobkyni o tom relevantním způsobem vyrozuměl. Řízení proto v tomto směru nebylo zatíženo vadou a napadené rozhodnutí není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Žaloba zcela postrádá jakékoliv konkrétní žalobní tvrzení směřující proti důvodům, pro které shledal žalovaný námitky žalobkyně opožděnými. V obecné rovině k uvedenému žalobnímu tvrzení považuje krajský soud za vhodné doplnit, že institut opožděné námítky je právním nástrojem bránícím situaci, kdy bude účastník řízení kalkulovat s podáním námítky podjatosti jako s možným zdržovacím prostředkem, např. až do okamžiku těsně před vydáním rozhodnutí ve věci, kdy tímto svým záměrným jednáním ztratí výhodu kvalifikovaného rozhodování o námitce formou usnesení. I v takové situaci však má správní orgán povinnost se s námitkou vypořádat, avšak nerozhoduje o ní usnesením. Přesně v těchto intencích postupoval žalovaný a krajský soud nemá, co by jeho postupu vytkl. Nepříléhavým je také odkaz žalobkyně na správní praxi vyplývající z metodického pokynu ministerstva vnitra ze dne 9. 5. 2017, označeného „Metodická pomůcka k § 14 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád: Systémová podjatost.“ Z obsahu námitek žalobkyně vyhodnocených žalovaným jako opožděné nevyplývá námitka systémové podjatosti, když námitky jsou cíleny ke konkrétním úředním osobám. Ani toto žalobní tvrzení proto krajský soud neshledal opodstatněným.

16. V posledním žalobním bodě žalobkyně namítla rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí, pokud jde o vymezení dílčí stavby označené v prvostupňovém rozhodnutí jako SO 02-Přípojka splaškové kanalizace, když žalovaný podle žalobkyně nepřipustným způsobem změnil prvostupňové rozhodnutí, a to nikoliv ve výroku, ale v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když označenou stavbu nově označil jako vnitřní kanalizaci. Krajský soud shodnou žalobní námitku žalobkyně vypořádal již v předchozím rozsudku ze dne 26. 11. 2015 č. j. 22 A 64/2013-269. Tento rozsudek byl sice následně zrušen rozsudkem NSS ze dne 29. 9. 2017 č. j. 8 As 17/2016-154, avšak z jediného důvodu, jímž bylo nedostatečné vypořádání otázky hodnoty KZP, když v argumentaci ke všem ostatním žalobním bodům bylo vypořádání krajského soudu ze strany NSS aprobováno. Do této kategorie tedy spadá i žalobní námitka týkající se změny označení stavby SO-02. Krajský soud ve svém rozsudku sp. zn. 22 A 64/2013 na str. 51 plně aproboval velmi podrobné vypořádání žalovaného s námitkami týkajícími se této otázky, když ten vycházel mj. z odborného vyjádření společnosti SmVaK Ostrava a. s. Krajský soud pak dospěl k závěru, že vyjádření se žalovaného k této námitce odstranilo vadu, jíž se dopustil správní orgán I. stupně a jeho pochybení proto nelze považovat za nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud rovněž zdůraznil, že vyjádření SmVaK Ostrava a. s. jako provozovatele veřejné kanalizace dává jednoznačnou odpověď na otázku charakteru kanalizační přípojky, když uvádí, že se ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zák. č. 274/2001 Sb. jedná o vnitřní kanalizaci. Tyto závěry žalobkyně žádným nosným způsobem nezpochybnila. Žalobkyně proti této části rozsudku krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2015 č. j. 22 A 64/2013-269 v rámci podané kasační stížnosti nebrojila, jak vyplývá z obsahu zrušujícího rozsudku NSS. Jelikož žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí vypořádal námitku žalobkyně týkající se kanalizační přípojky zcela stejným způsobem jako v předchozím zrušeném rozhodnutí, krajský soud nemá, co by k věci více dodal, když i on setrvává na dříve vyslovených závěrech.

17. Ve vyjádření doručeném krajskému soud dne 5. 3. 2020 žalobkyně poukázala na existenci rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 4. 7. 2019 č. j. MMR-37902/2018-83/2069 a rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 12. 12. 2019 č. j. 37242/2019-31-4, z nichž žalobkyně dovodila nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Obě označená rozhodnutí tvoří přílohu podání.
18. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., podle kterého je povinen vycházet při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Obě žalobkyní zmiňovaná rozhodnutí jsou pozdějšího data, a proto k jejich obsahu soud nepřihlížel. Pro úplnost krajský soud zdůrazňuje, že soudní přezkum je zcela nezávislý na přezkumném řízení probíhajícím v rámci soustavy správních orgánů a soud není závěry přezkumného řízení proběhnuvšího v rámci linie státní správy nijak vázán, ledaže by bylo v přezkumném správním řízení napadené rozhodnutí zrušeno, což se nestalo.
19. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud neshledal žádný žalobní bod důvodným, a proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
21. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 9. dubna 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje